

Naoberdienst

Kleine dorpjes waren er in Drenthe genoeg.

Het waren merendeel kleine boerenbedrijfjes, met een paar koetjes en een varken en er liepen ook nog wel kippen op het erf.

Begin 1900, iedereen kende elkaar in de kleine dorpen, bij de meesten woonde er nog wel een Opa of Oma bij in, of een vrijgezelle Oom of Tante. Maar ook in 1960 wisten je nog wel wie er allemaal in het dorp woonden. De vrouwen, dat die mee hielpen op de boerderij was heel gewoon, ieder had haar werk.

Als men mekaar nodig had hielpen ze mekaar, bij ziekte of er als iemand kwam te overlijden. Mijn Oma is overleden Augustus 1945, ik weet nog dat Faber Huisman uit Annen, met zwarte kleren aan en een grote steek op zijn hoofd, bij de mensen aan de deuren langs ging om te vertellen wie er overleden was en hoe laat de begrafenis is.

De volgende dag zag ik vanaf Gasteren, de grote zwarte lijkwagen aan komen, met twee paarden er voor, over de paarden zwarte lakens.

Achter de lijkwagen liepen de mensen naar Anloo, naar de begraafplaats. Wie niet zover konden lopen zetten hun fiets bij café Popken Hollander of bij het kerkhof. Tijdens het lopen naar het kerkhof werd de klok van de kerk geluid, dat heeft altijd veel indruk op mij gemaakt, dat galmde dan zoo mooi over het dorp, dan voelde je het saamhorigheid van het gemeenschap. Na de begrafenis kon men dan condoleren bij café Popken Hollander of in het koor van de kerk.

Het was meestal met drukke werkzaamheden, bijvoorbeeld met het hooien of met de korenoogst of met aardappelrooien. Met een broer van mijn vader, Oom Harm, in de Hoek G 47/G48, sorteerden we aardappels. Dat was dan pootgoed voor export naar Spanje of Portugal, het was er meestal niet warm bij en rond 11.00 uur kwam tante even langs met de jeneverfles. Henderik Kamping hielp ook meestal mee, ook familie van Oom Harm.

En niet te vergeten als er een koe moest kalven of een paard die een veulen moest krijgen, hielpen we elkaar. Mijn moeder fietste dan nog 's avonds naar het dorp naar Marinus Moek of die even kon helpen. En het ging altijd met een dichte portemonnee .

De winters waren toen die tijd strenger, met hevige sneeuw buien. De melkbussen moesten toen ook naar de fabriek. Dan werd iedereen op geroepen om te gaan sneeuw scheppen. Het waren meestal de zelfde plekken waar het dicht waaide met sneeuw, er was altijd een oostenwind en dan was het in het Oosteinde wel dicht gestoven. Wij hadden meestal werk om onze eigen weg er uit te spitten.

In november werd er vaak wel een varken geslacht en daar was wel hulp bij nodig, er werd dan een strobaal op de grond gelegd met daarop een deur. Daar werd het varken dan opgetild, dan werd hij met een masker doodgeschoten en de keel doorgesneden. Dan moest je snel bij zijn om het bloed te roeren anders begon het stollen, daar werd dan bloedworst van gemaakt. En als hij dan op de ladder hing zij Jan of Marinus Moek, dit is een met dik spek, zoveel dikker spek zoveel te beter en dan kwam moeder de vrouw met de jeneverfles, er werd nooit gevraagd wat wil je drinken. De volgende dag kwamen Marinus en Jan om het in stukken te snijden en er worsten van te maken en er karbonades uit te snijden, dan kwam de fles ook weer te voorschijn. De burens kregen dan ook altijd wat van het varken een “soepje” noemde men dat. Een soepje is een gedeelte van een rund of varken, bijvoorbeeld een worst of een stukje spek of “hoofdkees” of bloedworst.

Na 1970 is het hard veranderd in het dorp. Dat begon met de twee verdieners. Boerderijen werden verkocht, waar geen boerenactiviteiten meer werden uitgeoefend. Kunstschilders en renteniers, beeldhouwers en “Nammers” kwamen hier genieten van het mooie platteland.

Roelof Bonder
Bosakkers
6 april '22